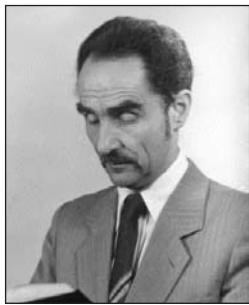

Dr. h. c. dr. Igmándy Zoltán (1925–2000)

Nehéz tollat ragadni és olyan emberről megemlékezést írni, akivel 28 éven át együtt dolgoztunk, akivel jóban-rosszban együtt voltunk. A karácsonyi ünnepekre készülve kellett az ország erdészársadalmával és mindenkiel, aki ismerte, közölnünk, hogy dr. Igmándy Zoltán nyugalmazott egyetemi tanár életének 76. évében, 2000. december 10-én elhunyt. Klasszikus professzor volt, akit egyaránt tiszteltek tanítványai, kollégái.

Igmándy Zoltán 1925. október 9-én született Hajdúnánáson pedagógus családban. 1943-ban érettségizett szülővárosában, majd beiratkozott a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karára erdőmérnök-hallgatónak. Egyetemi tanulmányait 1943–47 között végezte, erdőmérnöki oklevelét 1948. március 2-án szerezte meg.

Oklevele megszerzése után a szülőföldön vonzotta vissza, így az állami erdészeti gazdálkodó szervezetben először Püspökladányban mint beosztott mérnök, majd Szolnokon mint erdőgondnok dolgozott.

1950-ben áthelyezték az Erdészeti Tudományos Intézetbe az Erdőművelési Osztály Erdővédelmi Csoportjához. A kutatómunkát dr. Györfi János professzor irányításával kezdte meg. Első kutatási témája az erdőgazdasági gyakorlatnak oly sok problémát okozó fenyőcsemete-dőlés vizsgálata és az ellene alkalmazható védekezési eljárás kidolgozása volt. A témát az MTA Növényvédelmi Kutató Intézet munkatársaival együtt dolgozta ki és közös publikációkban adták közre eredményeiket. Már ekkor kezdett foglalkozni a későbbi életművét képező fákon élő taplógombákkal. Vizsgálta azok élettani, rendszertani vonatkozásait és erdőgazdálkodási gyakorlati jelentőségüket. Ezzel kapcsolatosan terelődött figyelme a cser növénykörtani problémáira.

1953 októberében saját kérésére áthelyezték az Erdőmérnöki Főiskola Erdővédelmi Tanszékére tanársegédi munkakörbe. Szolgálati főnöke dr. Haracsi Lajos professzor, aki szintén az erdészeti növénykörtan és az erdővédelemtan jeles művelője volt és mindenben támogatja a fiatal oktató munkáját. Ennek köszönhetően 1956-ban elkészítette és benyújtotta a „Cseresek növénykörtani vizsgálata” című kandidátusi értekezését,

és ennek alapján 1957. május 1-jén a TMB a biológiai tudományok kandidátusává nyilvánította. Az akkor érvényes rendelkezések értelmében Alma Materünk 1960-ban műszaki doktorrá avatta.

A már említettekén kívül további fontosabb kutatási témái voltak az akácerdők kórokozójának vizsgálata (tő- és törzskorhadás), a kitermelt és tárolt tölgy-faananyag romlási folyamatának felderítése (szijácskorhadás), a magyar erdők csövestaplóinak feltárása, a kocsánytalantölgy-pusztulás vizsgálata. A cser erdővédelmi problémáit tovább kutatva behatóan foglalkozott az álgesztesedés problémájával és annak a faanyag minőségére gyakorolt hatásával.

1986-ban összeállította és megvédte a „Hazánk csövestapló (*Polyporaceae* s.l.) flórája és a fajok növénykörtani jelentősége” című akadémiai disszertációját, és elnyerte a mezőgazdaság- (erdészeti-) tudomány doktora címet.

Publikációinak száma közel 120, amiből tudományos munka 90. Szerzője, illetve társszerzője 12 egyetemi jegyzetnek és tankönyvnek. Külföldi publikációnak száma 6.

Az 1957-ben megindult faipari mérnök-képzés keretében kidolgozta az Ipari faanyagvédelemtan (később Faanyagvédelemtan) című tárgy tananyagát.

Egyetemi oktatói pályájának fontosabb dátumai: 1955. február 1-jén egyetemi adjunktussá, majd 1960. augusztus 31-én egyetemi docenssé és 1969. július 1-jén egyetemi tanárrá nevezték ki. 1969–90 között az Erdővédelemtani Tanszék vezetője volt.

1965–69 között az Erdőmérnöki Kar dékánhelyettese, majd 1981–84 között az Erdészeti és Faipari Egyetem oktatási rektorhelyettese. Ezt követően két ciklusban az Erdőmérnöki Kar dékáni tisztségét látta el.

Nevéhez fűződik az erdészeti növényvédelmi szakmérnök-képzés 1974-ben történt beindítása.

Élénken foglalkoztatta az egyetemi ifjúsági mozgalmak története, a témából 10 tanulmánya jelent meg. Hallgató korában az Ifjúsági Kör elnöke is volt.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek közel 50 éven keresztül volt tagja. Két ciklusban a Soproni Helyi Csoport elnöki tisztségét is ellátta.

Kiemelkedő egyetemi munkásságáért az Alma Mater 1994-ben honoris causa díszdoktori elismerésben részesítette. 1998-ban aranydiplomában részesült.

Munkásságát számos állami és szakmai kitüntetéssel ismerték el. Így a Kiváló Dolgozó és a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója kitüntetések mellett az Eötvös Loránd-díj, a Bedő Albert-emlékérem, a Carol Clusius-emlékérem és az Emberi Környezetért kitüntetett jelvényt mondhatta magáénak. Életművét a Magyar Köztársaság Csillagrendje adományozásával ismerték el.

2001. január 4-én nagy részvét mellett helyeztük örök nyugalomra hamvait a soproni Szent Mihály temetőben. Sírján kedvenc fájából, tölgyfából készített kop-

jafa hirdeti emlékét. Gyászjelentésén Áprily Lajos versét idéztük:

„Erdőszéli tölgy

Nagy árnyékot vet gyepre és bokorra,
a lombos oldal csendjét védi fönt.

Kortárs. De még csak most jut férfikorba,
s engem maholnap egy kis szél ki-
dönt.”

Igen! Neves professzorunk kidőlt, de munkájának, szellemének vannak követői, örökösei.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Dr. Varga Ferenc

Emlékezés Keresztesi Béla akadémikusra

A Magyar Tudományos Akadémia Agrártudományok Osztálya, az Erdészeti Tudományos Intézet, az egykori munkatársak és a magyar erdészársadalom nevében búcsúzom Keresztesi Béla akadémikustól, az ERTI nyugalmazott főigazgatójától, Egyetemünk Erdőmérnöki Karának tiszteletbeli doktorától.

Régóta tudtuk, hogy életereje fogyóban van és most véglegessé vált a két meghatározó dátum: 1922–2001 – születésének és halálának éve. 79 esztendő örömet és bánatát, eredményeit és küzdelmeit öleli magában ezen időszak... És most búcsúzni jöttünk és emlékezni a munkában együtt töltött évtizedekre.

„A temető minden kövére az ember kudarca és a sorsnak győzelme van írva” – Kosztolányi egyik verse szerint. Az elmúlás pillanatát kudarcként fogja fel az ember és a sors győzelmének a halálos betegséggel szembeni tehetetlenségét. Bármennyire kegyetlen az idézett vers szerinti végzet, mégsem végzetes állomás akkor, ha az ember a földi útját tisztességgel járta be, miközben örök értékeket gyűjtött és maradandót alkotott. Erről az életútról búcsúzásként emlékezünk most, amikor tisztelettel soroljuk fel legfontosabb állomásait és eredményeit.

Keresztesi akadémikus 1922. január 3-án született Kiskunfélegyházán. Az elemi és középiskolai tanulmányok után Sopronban folytatta erdőmérnöki tanulmányait és készült fel erdész hivatására, emberi küldetése teljesítésére. A magyar erdőkről írt könyvének előszavában erről így írt: „Az erdőmérnöki pályára az erdő szeretete hajtott. Honnan vettem, magam sem tudom. Családunk az Alföld közepén, Kiskunfélegyházán élt. Igazi erdőt csak

azután láttam, hogy Sopronba kerültem a Műegyetem Erdőmérnöki Fakultására.”

Az erdőmérnöki oklevél megszerzése után 1946-ban Miskolcra került erdőrendezőnek. 1949-től már Budapesten Veres Péter mellett dolgozott, aki akkor az alföldfásítás felügyelője volt. Innen külföldre került aspiránsnak. A kandidátusi fokozat megszerzése után 1953-ban kinevezték az FM főerdőmérnökének. Ettől kezdve gyakorlati és tudományos munkásságának az erdészet fejlesztése jelentette a középpontját. 1954-ben a minisztertől megbízást kapott az erdőgazdaság és a faipar fejlesztési koncepciójának kidolgozására. E koncepció hatása rendkívül jelentős volt, mert egyértelmű célként fogalmazta meg: a jóléti erdőgazdálkodást, az élőfakészlet újratermelését, az erdővagyon többcélú hasznosítását, az erdőgazdaság gépesítését, a hazai fanyersanyag-bázisnak megfelelő faipar létrehozását.

A gyakorlati erdőgazdálkodás területén végzett munkája hozzájárult ahhoz, hogy a magyar erdészet az ötvenes és a hatvanas években az erdővagyon bővítése területén nemzetközileg számon tartott eredményeket ért el. 1948–1979 között több, mint 1 millió hektár erdősítés valósult meg, amelyből fél millió ha volt az új erdőtelepítés. Már az ötvenes években hangsúlyozta, hogy az erdőt nem csupán fanyersanyag-forrásnak, hanem az ember természeti környezete legfontosabb részének kell tekintenünk. Szakmai állásfoglalását e témakörben az 1968-ban megjelent: „Magyar erdők, jóléti erdőgazdálkodás” című könyvében foglalta össze. Ebben jelentős helyet kapott kedvenc témája, az erdőesztétika is.

1960-ban az Erdészeti Tudományos Intézet igazgatójává nevezték ki. 1987-ben az Intézet főigazgatójaként fejezte be aktív pályafutását. 1961–1965 között átszervezte az Intézete, az addig meglévő 20 kísérleti részleget 6 nagy táji kutató állomásba vonta össze. Időben felismerte a táji kutatás jelentőségét.

Az intézetvezetési feladatok ellátása mellett kiterjedt kutatásokat folytatott, elsősorban az akác termesztésével és hasznosításával foglalkozott. Felismerte, hogy az akác termesztés fő problémáját az akác csosok minősége okozza. Ezért kezdte el az akác nemesítési kutatásokat. Munkájának eredményességét igazolja az elismert 8 akác fajta. A faminőségen túl nagy jelentőségűnek tartotta az akác méhészeti szerepét, az akácméztermelés fellendítését. Kutatási eredményeit nemzetközileg is elismerték. Az akác téma külföldön is számottevő lett.

A magyar erdészettudomány nemzetközi kapcsolatainak megteremtése és a lehetőségek szerinti bővítése is az ő nevéhez fűződik. Az ERTI fokozatosan bekapcsolódott az Erdészeti Kutatóintézetek Nemzetközi Szövetségének munkájába és hamarosan létrejött a szomszédos országokkal való erdészeti kutatási együttműködés. Hazánk több nemzetközi erdészeti konferenciának adott otthont a nyár- és

az akác termesztés, valamint az erdőnevelés témakörében.

Pályafutásának egész idején élénk szakirodalmi tevékenységet fejtett ki. Összesen 15 könyvnek volt szerzője vagy társszerzője, illetve szerkesztője és 230 tudományos dolgozata jelent meg itthon és külföldön. Szaklapot szerkesztett.

Életéről egyik írásában így vallott: „Közel 50 évig szolgáltam a magyar erők ügyét. Közben ért siker, kudarc. Az eredmények mind annak az erdészcsapatnak köszönhetőek, akikkel együtt becsülettel, minden tudásunkat latba vetve dolgoztunk az ERDŐ-ÉRTI”. E vallomás méltán juttatja eszünkbe Áprily Lajos következő verssorait: „A lélek amikor búcsúzva bontja szárnyait, visz magával a földről valamit. Esmét, melyet világra ő hozott, virágot, melyet ő virágoztatott. Én Istenem! Én mit vigyek Neked? Nem vihetek mást csak verseket. Azt amelyikben elmondom Neked, hogyan szerettem drága földedet.” Keresztesi Béla szerette ezt a földet és a rajta álló erdőket. Az erdő volt számára a virág és a világ. Nem gyűjtött más földi jót, mint kutatási eredményeit, miként az említett költő a verssorait. Ezek az eredmények hirdetik kutatói nagyságát. Számos elismerés kísérte munkáját itthon és külföldön egyaránt. Kiténtetéseinek sora bizonyítja ezt. Közülük a legnagyobb elismerés az volt, hogy a Magyar Tudományos Akadémia tagjai közé választották, ahol több cikluson át volt az Erdészeti Bizottság elnöke és mindvégig az Agrártudományok Osztályának tagja. Az Országos Erdészeti Egyesületek is egy ideig alelnöke volt.

Utolsó útjára kísérjük Keresztesi Béla akadémikust, akinek életútját akácok, nyárok, bükkök, gyertyánok, fenyők szegélyezték. Búcsúzó gondolatainkat átszövi a köszönet és az a meggyőződés, hogy emlékét kegyelettel őrzi a Magyar Tudományos Akadémia, az ERTI és az erdészek nagy családja.

Solymos Rezső

In memoriam Tóth László Búcsú a kollégától

Tóth László, mindig így szólt a hangod a telefonban, ha egy újabb terved, jobbító szándék vezérelt. Ekkor valamennyien tudtuk, hogy Társaságunk egy lépéssel ismét előbbre jut. Néha órákig érvetlél egy-egy elképzeléssel mellett, melynek megvalósulására építetted töretlen pályád ívét. Az ív 2001. január 14-én hajnalban kettétört. Vége!

Az erdész alkotott és az ember közben szinte elporladt.

Mondd! Kedves Laci, honnan volt erőd így alkotni? Nem venni tudomást az apró jelzésekről, majd a fenyegető kőről, amely megtámadott? Mert a fájdalmak már évek óta kísérték. Csak a jó Isten tudja, hogy mennyit szenvedtél, míg el nem jött érted a megváltó halál.

Az ember életét végigkísérik az örömek, fájdalmak, tragédiák. Mert tragédia, ha szülő temeti gyermekét, de pótolhatatlan veszteség, ha a család az édesapát. Hidd el kedves Laci, nekünk, idősebb kollégáknak is mérhetetlen fájdalom egy fiatalabb búcsúztatása. Mert mi erdészek tudjuk, hogy az erdő örök, de sajnos az ember, aki szolgálja, múlandó. Vége!

Pedig milyen szépen kezdődött. 1945. szeptember 12-én születél Diószegen. Általános iskoláid után a Soproni Erdészeti Technikum fogadott 1960–1964 között. Majd jöttek a felejtethetlen egyetem évek a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki karán. Felejtethetetlenek, mert ekkor jegyeztél el magad végérvényesen e gyönyörű hivatással, és ekkor kötöttél életre szóló barátságokat. Igen Laci, Nálad a barátság valóban sírig kötött. Tudom, milyen szeretettel ápolad és még 30 év után is milyen várakozással készültél egy-egy találkozásra. A találkozásoknak vége, Barátaid már csak emléked idézik.

Majd jött a munka, a hivatás próbája 1970-től. Hét évig dolgoztál Darányban és Barcson főigazgatóvezetőként. 1977-től a Mecseki EFAG Kisvaszari, majd 1987-től a Sásdi Erdészeti igazgatója voltál!

Kedves Laci! Mi mecseki erdészek mindig csapatban gondolkodunk. Csapatban, melynek vannak szorgalmas tagjai és meghatározó egyéniségei. Te ilyen voltál! Néha csendes humoroddal, majd váratlan ötletteddel, de mindig mozgásban tartotd környezetet. Imádtad az erdőt, a természet csodáját.

Soha nem felejttem el, hogy terepi bejárásaink során milyen szeretettel simogattad az alig kibúvó tölgy- és bükkcseméteket. Szinte felve kérdezted: Érdekel ez még más is rajtunk kívül?

Boldogságodat fokozta bájos unokád érkezése. Ettől a mozdulatok új, belső tartalmat kaptak. Ekkor már egy boldog nagypapa voltál, aki óvó mozdulattal simogatja kis neveltjeit.

Kedves Laci! Folytatjuk művedet, mert az életnek tovább kell mennie, hiszen „a vérző csonkból virradó tavaszra új erdő sarjad győzedelmesen”.

Tóth László! A hangod soha többé nem halljuk már a telefonban. Csak legbelül.

Köszönjük, hogy velünk voltál. Köszönjük, hogy segítettél bennünket. Emléked talán leggyönyörűbben a költő, Vass Albert szavaiban él:

„mert elfut a víz, és csak a kő marad,
de a kő, marad.”

Igen Laci! Te már örökké velünk maradsz. A jó Isten nyugtasson békében.

Údv a lelkednek. Údv az erdészeknek.
2001. január 23.

A Mecseki Erdészeti Rt. képviselőjében
dr. Papp Tivadar

Vándorgyűlés 2001

NYÍRERDŐ

MEGHÍVÓ

Az **ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET** idei vándorgyűlését, az ahhoz kapcsolódó szakmai találkozót és tanulmányutakat a **NYÍRERDŐ Rt.** rendezi. A július 5-6-7-én sorra kerülő programok érintik a Nyírség és a Szatmár-Beregi síkság erdészeti- és természetvédelmi nevezetességeit. Különös hangsúlyt fordítunk a vízjárási szélsőségekre (árvíz, belvíz, aszály),

A székesfehérvári millenniumi vándorgyűlésen elhangzott meghívást

SZERETETTEL VÁRJUK TAGTÁRSAINKAT!

A vándorgyűléssel kapcsolatos információkat az interneten a **NYÍRERDŐ** honlapján olvashatják, tájékoztatást adnak a helyi csoport és a szakosztály

További információk:

Péterné Beke Mária

E-mail: peterne@nyirerdo.hu

Tel.: 06 (42) 432-002/169

Szabó Jánosné

E-mail: szabone@nyirerdo.hu

Tel.: 06 (42) 432-002/157

Internet:

<http://www.nyirerdo.hu/vandor>

E-mail: vandor@nyirerdo.hu